

Izhaja vsako soboto in velja:
 vse leto K 10.—
 pol leta „ 5.—
 četrt leta „ 2:50

Inserati:

Petit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.
 Pri večkratni inserciji po dogovoru.

OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knaflove ulice 5. I. nadstr., upravništvo pa ravnotam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

Politično-satirični tednik.

Odloki, ki jih niso mogli dostaviti.

(Prosto po knjigi: „Pisma, ki ga niso dosegla“.)

C. kr. višjesodno deželno predsedstvo v Gradcu je z odlokom z dne 31. decembra 1905 št. 12 spoznalo za pravo, da ste pač obiskovali avskultantski kurz za slovenščino, vendar pa pri strogem izpitu niste dokazali toliko zmožnosti v tem jeziku, da bi bili sposobni za sodnega pristava v Celju.

* * *

C. kr. pravosodno ministrstvo Vam je z odlokom z dne 31. decembra 1905 št. 326 nakazalo nagrade 2000 K (reci dvatisoč kron) za izredni trud in napor ob prelaganju „občega državljanskega zakonika“ na slovenski jezik.

* * *

Knezoškofijski ordinarijat v Ljubljani je z odlokom z dne 31. decembra 1905 št. 5.633.201 zaukazal župniku Janezu Trebušniku, da Vam povrne 5 K 33 $\frac{1}{2}$ v kot preveč vplačane štolne pristojbine za pogreb Vašega sina.

* * *

C. kr. finančno ravnateljstvo v Ljubljani je z odlokom z dne 31. decembra 1905, št. 260.300 zaukazalo c. kr. davkariji v Ljubljani, da se Vam v gotovini povrne preveč vplačani davek, ker so strogo izvršene uradne poizvedbe dognale, da ste za leto 1905 sami priznali mnogo preveč dohodkov.

* * *

Deželni odbor za vojvodino Kranjsko je z ozirom na ugodne deželne finance proti naknadni odobritvi od deželnega zbora z odlokom z dne 31. decembra 1905, št. 566.322 sklenil, da se od 1. januarja 1906 naprej, izplačuje 25 % draginjska doklada tudi samskim učiteljem in učiteljicam.

* * *

Knezoškofijski ordinarijat v Ljubljani Vam z odlokom z dne 31. decembra 1905 št. 5.822.452 izreka ostro grajo, ker ste se kot župnik vmešavali v občinske volitve, razburjali strankarsko strast in škodovali duhovniškemu ugledu.

* * *

C. kr. naučno ministrstvo je z odlokom z dne 31. decembra 1905, št. 67.322 odločilo, da se Vam tri leta, ki ste jih prebili kot profesor na novo-meški gimnaziji, radi zdravju nevarnih prostorov šteje p o d v o j e n o v pokojnino.

X.

Oporoka.

Oče An., je obolel prav nevarno. Žena njegova je naprosila troje bližnjih sosedov, naj bi ga napotili, da bi napravil oporoko.

Oče An. je bil takoj voljan narediti testament in pričel takole:

- 1.) Terjati nimam ničesar.
- 2.) Koliko sem dolžan pove vsak upnik sam rajši več nego manj.
- 3.) Žena, ti pa vzemi po moji smrti Colnarjevega Janeza.

Fr. P.

Slovanski utrinki.

I.

Ministri z dvorjani so se domenili, da bodo z največjo skrbnostjo trebili slovanske rodove s površja zemlje! Kje to se sklenilo je, kdo še ne ve?

Kdor smatra to protislovansko zaroto le za domišljijo, strah prazen in zmoto, ta naj odmaši si ušesa, oči in videl krog sebe bo čudne reči!

In komur po žilah pretaka slovanska se kri, in še ni ga požrešnost germanska okužila ter obsodila v pogin, naj čuje in gleda, kaj dela tujčin!

II.

Ministri so si pomočnikov nabrali pa dobre in mastne so službe vsem dali; a kdor največ škode Slovanom stori, povrhu še lepo nagrado dobi.

Hlapčoni ministrov so hrabri junaki, in zmaga njih pri hudobiji je vsaki, ker svetita puška jim in bajonet, ki plača in nosi slovanski ju kmet!

Kjer taki „pravici“ upro se Slovani, v zapore odgnani so ali poklani. Oj! Kako sovrag njih brž stisnil bi rep, če kmet bi slovanski ne bil tako slep!

III.

Ministre prešinja veliko veselje, ko vidijo, kako krajine, dežele, kjer svoje so kneze imeli nekdanj, Slovani kar v trumah zapuščajo zdaj!

In zemljo, ki roka slovanskih jo dedov stotine že let je požrešnih sosedov branila in obdelovala skrbno, si roparske tolpe dele med sabo.

V državno blagajnico sega se zanje, in milost brezmejna povsod sije nanje; pregnani Slovani pa solznih oči čez meje odhajajo na vse strani!

Slovan.

Naznanilo.

Poslednji četrtek nam je Pintarjeva Micika, vneta in vzorna Marijina devica, povila čvrstega in zdravega sinčka. Kar je ustanovljena Marijina družba, je to ravno petindvajseti slučaj, da me je Marijina devica presenetila z nepričakovanim porodom. Izredna plodovitost v moji družbi je zanesljiv znak božjega blagoslova. Zategadelj sem sklenil, obhajati slovesno petindvajsetslučajnico. Prevzvišeni so že milostno obljubili k njej svoj prihod. Po končanem „Te deum“ bo vseh petindvajset slučajnic defiliralo pred najvišjim pastirjem, ki bo ob tej priliki tudi za Marijino družbo v Poljanah blagoslovil nekaj tajnega orodja „pro usu interno“. Duhovne sobrate vabim na to redko slavnost.

Javorje nad Škofjo Loko.

Fajfar, I. r.
župnik.

Iz Marijine družbe.

1.) Vsaka članica mora imeti najmanj pet molkov in vsaj enega otroka.

2.) Plačati mora vsak mesec za ofer, zavode in za pogorelce (škofove) po kroni.

3.) Ako porodi Marijina devica dvojčke, dobi zaslužno svetinjo in umetniško izdelano častno diplomu. Svetinjo naj nosi na prsih, diplomu pa na predpasniku.

E. R.

Zakleti osel.

Dva kapucinca sta šla prosjačit; ob cesti sta naletela na izpreženega osla, privezanega k vozu. Naglo sta se pomenila, kako bi ukradla osla ter ga v bližnjem trgu prodala na semnju. Prvi kapucinec je drugemu oslov komat nateknil okoli vratu, privezal tovariša k vozu in odgnal osla. Ko se je kmet, oslov gospodar, vrnil, je preplašen od daleč ogledoval privezano, okomatano prikazen; vendar se je ojunačil in stopil bliže. Tu je izpregovoril kapucin: „Hvala Bogu, da sem rešen! Že leta in leta sem bil zaklet v vašega osla in zdaj je potekel čas moje pokore. Zdaj sem zopet menih!“

Kmet je bil neizmerno vesel, da je duša kapucinca rešena. Hitro je snel menihu komat z vratu. Kapucin se je hvaležno poslovil od kmeta in odšel. Kmet se je napotil v trg, da si kupi drugo žival. Komaj pa pride tjakaj, že zagleda — svojega osla! Stopi k njemu, prime ga za uho ter ga vpraša na uho: „Oh, gospod, kaj ste pa zlomka spet pregrešili, da ste vnovič zakleti?“

Nune — telovadke.

V poslednjem času so vsi prostori šolskih sestra v Celju razsvetljeni še pozno v noč. Celjani so se početkoma zelo čudili, naposled pa so jo le ugenili. Zvedeli so, da čast. samostanke vso noč telovadijo in proizvajajo najtežje sokolske vaje. Odslej bodo namreč same poučevale v telovadbi one deklice, ki so poprej telovadile pri „Sokolu“, pa so jim sestre to prepovedale, češ, da so „Sokoli“ vsi brezumni liberalci. **Hotimir.**

Novi glasbeniki.

Dr. Krek je sprožil srečno misel in osnoval samostojno godbo za abstinentne. „Leseni klinec“ v prvi vrsti bo grizel dr. Sustersiccus; Šuklje si je izbral veliki turški boben, okrašen s papeškimi barvami; Jaklič bobnice (pavke); Smolnikar

bombardon itd. Demšar bo prevažal svirala abstinentovskih godcev brezplačno.

Prvi koncert uprizore v Smolnikarjevi kleti z nastopnim sporedom:

- 1.) „Libera“, op. I., uglasbil Tone.
 - 2.) „Miserere“, op. XIII., uglasbil dr. Sustersiccus.
 - 3.) „U boj, u boj, mač iz toka, bračo!“, op. II., uglasbil Cron-Sora.
 - 4.) „Pri nas je korajža!“ op. XC., uglasbil dvorni svetnik Šuklje.
 - 5.) „Izpod skale, spoke male . . .“, op. IX., uglasbil L. Smolnikar.
 - 6.) „Da bode kaj smeha brez jeze in greha . . .“, op. MDC., uglasbil dr. Krek.
- Pili bodo samo lurško vodo najfinerše vrste. Čestitamo! **D. V.**

Roka roko umiva.

Slavno občinstvo!
Kdor podari gojncem našega zavoda kaj blaga ali obleke ali živeža ali

denarja, dobi privoljenje, da sme tudi v petek jesti meso in vrhutega ima sto dni odpustkov.

Tako obvarujemo vas, dragi kristjani, mnogih pregreh, naše gojence lakote in mraza, svoj salezijanski zaklad pa zevajoče praznote.

Vodja salezijancev v Rakovniku.

Na božični večer.

Železniški vratar večje postaje je bil zaradi svojega baritona tudi cerkveni pevec. Na božični večer je pel na koro, pa je zadremal med presledkom.

Kar pozvoni mašnikov strežnik pred oltarjem k evangeliju, vratar se zbudi in zakliče v cerkvi s svojim najlepšim baritonom: „Brzovlak čez Dunaj, Prago, Draždane, Berlin v Hamburg!“

Strelec.

Hud užitek.

Na Notranjskem je živel „Kolfoktarski Matija“, priprost kmet. Ko je zbolel ter ležal že več dni, ga je obiskal njegov gospod župnik, ki je vedno hudo dišal po vinu. „Dober dan vam Bog daj, oče Matija!“ ga je ogovoril duhovnik ter ga vprašal: „I-kako se pa imate, kako?“ Matija je odgovoril z drhtavim glasom: „E, bo že, bo že, gospod župnik! Hvala lepa, da ste se potrudili k meni; pa prosim sedite no malo k meni!“ Župnik res prisede k postelji, kihne in vpraša: „I-kako pa, oče Matija, ali uživata, kaj uživata?“ Bolnik si zatisne nos in odvrne: „O lepa hvala, gospod župnik, še nikdar nisem užival tako močnega, kakršnega ste ravnokar nekoliko izkihnili.“

R. D.

Pri izpovedi.

Marijina devica: „Sanjalo se mi je, da sem vas poljubila.“

Kaplan: „Tò ni greh! Meni se vsako noč sanja kaj takega.“

G.

Naporno delo.

A: Kam pa, očka?

B: K občinski seji.

A: No, danes ne bo trajala dolgo.

B: Ravno danes bo trajala dolgo, ker se bom moral podpisati.

G.

OSA

Vsak teden bo „Osa“ letala med ljubi slovenski naš rod, Za sabo pa bode puščala skeleče sledove povsod! Kdor čuti jih, ta naj veruje, da si je zaslužil še huje!

Rešitev.

A: Že štiri ure potujeva, pa še ni nikjer nobene gostilnice.

B: Rešena sva — poglej tam cerkev!

A: Zakaj rešena?

B: No, tam, kjer je cerkev, je gotovo tudi gostilnica blizu.

G.

Mož izpovednik.

Pošten mož je imel ženo, ki je vedno hodila k izpovedi. Slutil je, da ima z župnikom ljubavno razmerje. Bil je radoveden, kaj se izpoveduje njegova žena. Splazil se je ob ugodni priložnosti v spovednico. Žena pride in prične sveje grehe naštevati takole: „Omožena sem, pa vendar ljubim neoženjenca, vojaka in vas, gospod župnik, pa najbolj.“

Mož se raztogoti, zapusti izpovednico in gre domov.

Žena se prestraši; hitro gre sosedo vprašat za svet, kaj naj stori. Sosega ji reče: „Nič se ne boj! Tvoj mož je pohleven. Reci mu: Vedela sem prav dobro, da si ti v spovednici; zato sem tako govorila! Ljubila sem te, ko si bil še neoženjen. Bil si tudi vojak. Ljubila sem te tudi takrat. Danes si bil pa moj izpovednik, in sem ti zopet razodela svojo ljubezen.“

G.

Tat.

Tat je ukradel duhovniku žepno uro in se šel k njemu izpovedovat.

Tat pravi: „Ukradel sem žepno uro.“

Izpovednik zarohni nad njim: „Vrni jo!“ — Tat pomoli ukradeno uro duhovniku pod nos in reče: „Nate, tu jo imate!“ — Izpovednik veli: „Jaz je ne maram; daj jo onemu, kateremu si jo ukradel!“ — Tat: „Saj sem mu jo že ponujal, pa je ni maral!“ — Izpovednik: „Potem si jo pa le obdrži!“ — Tat: „Hvala!“ — Izpovednik: „Amen!“

Vzmnoženo krščanstvo.

Gospod Gaber je imel hčerko Danico. Poslal jo je v samostan nunam v vzgojo. Po treh mesecih je prejel prvo Daničino izpričevalo. Tam pa je stalo črno na belem: „Avrora Gaber“ Takoj je pohitel v samostan, da bi dobil pojasnilo zaradi prekrstitve.

„Danica ali Avrora je sicer vseeno,“ je dejala pobožna prednica, „toda Avrora zveni mnogo bolj krščanski!“

Trdosrčna devica.

Kaplan: Nesrečnica, v Marijini družbi si, in sosedov Janez zahaja po noči k tebi!

Marijina hčerka: Saj sem vselej huda kadar pride, in ga tudi ozmerjam prav pošteno!

Kaplan: Kako mu pa rečeš, kadar ga zmerjaš?

Marijina hčerka: Snoči sem zavpila nad njim: Ti grdoba ti grda, kdaj pa zopet prideš k meni?

Strelec.

Pogrešani dežnik.

Župnik Nikdarsit je pridigoval o smrtnem grehu — nečistosti. Rekel je, da bi lahko s prstom pokazal vse one, ki zahajajo celo v javne hiše. Cerkovnik je med pridigo s pušico pobiral za škofove zavode; mahoma se je udaril z roko na čelo kakor bi se bil spomnil bogve kaj važnega. V zakristiji je vprašal župnik radovedno: „Mežnar, zakaj pa si se udaril sredi cerkve po čelu, ko sem govoril o javni hiši?“

„Domislil sem si, da sva zadnjič tam pozabila dežnik, ki ga vaša huharica išče že toliko časa.“

— a —

Zapuščena.

Pri spovedi rekli gospod so kaplan: „Ne smeš ga ljubiti, to greh je strašan!“ Takoj sem verjela, da v božjih očeh ljubezen do Franceljna velik je greh.

Zato mu ponoči več nisem odslej odpirala okenca kakor poprej. Fant pa me še trikrat je klicat prišel pa v tretjič grdo je zaklel in odšel.

Od mene se, oh, je poslovil takrat in šel si je ljubico drugo iskat! Deklet povsod dosti je, fant on je zal, prav hitro si novo je drago izbral:

Korenovi Lenčki zdaj krajša noči, in ona nikoli ga proč ne podi. Jaz pa zapuščena od mraka do dne zdiham za njim in pretakam solze.

Pa kaj doživela sinoči sem tam, kjer steza za vratom zavije se k nam? Po stezi k studencu po vode sem šla in silno potrta spet bila sem vsa.

Na kamen počenem in v zvezdice zrem, ki so še pred malo dni mojim očem dol z neba migljale veselo tako . . . Kar slišim polglasen šepet pred sabo:

„Bolj k meni se stisni, nič se me ne boj, le božja je volja, da tu si z menoj!“ . . . Nadaljne besede cmok ust zaduši, in veter skrivnostno po drevju šumi . . .

Po prstih tja stopim, pogledam čez plot, pa kaj tam zagledam? — Bog varuj me zmot! —

„Devica predsednica“ in kaplan sam, opravljala — „vaje večerne“ sta tam!

Špelca.

Uganki.

Kdo razume bolje lov na hranilnične knjižice nego duhovnik?

Dva duhovnika.

Katera žival smrdi najhuje drža v n i m uradnikom?

Kozel.
Cap.

Zmagoslavna pesem.

Raduj se Izrael, ker pal je strah!
Zdaj narod vij si zmagoslavne vence;
čez podrtine koj poraste mah,
ne prebude se več malikov sence.

Raduj se Izrael, ker si otet,
raduj in čudi se usode prstu!
„Zakaj? Je prišel nov profet na svet? —
Učitelj mora k šolski maši“) v Trstu.

*) Tržaški učitelji so se več nego dve leti zastoj upirali novi odredbi šolske maše.

Redoljubnost.

Ljubi mož! Pošlji mi nenudoma mojo svileno bluzo. Visi v omari poleg vrat. Če je ni tam, poglej v svojo omaro. Ako je ni tam — preišči drugo omaro in vse predale. Morda pa ni niti ondi; najbrže bo v škatlji na Tvoji omari. Ako je pa ne najdeš tam, vzemi ključ iz moje pisalne mize, in poglej v prvem, drugem in tretjem predalu. Odpri tudi moj kovčeg, morda jo tam dobiš. Ako je pa ni, mi brzojavi! Nemara sem jo vzela s sabo semkaj na letovišče.

Tisočkrat Te pozdravlja in poljublja tvoja žena Agata.

Prismoda.

Poštar R. je imel sila nadušljivega konja belca, ki je z njim vozil nekoliko prifrknjeni hlapec pošto v bližnje mesto. Sluga je vedno prosil poštarja, naj mu kupi boljšega konja. Naposled se je vozniku vendarle izpolnila vroča želja in namesto belca je nekega jutra našel v hlevu črnca. Hudomušni poštar je namreč dal belca črno prebarvati; ves srečen in vesel je napregel hlapec črnca in odpeljal pošto. Vrnivši se na večer, je šel takoj svojemu gospodu povedat, da je novi konj sicer tudi hudo nadušljiv, da pa vendar teče mnogo bolje od belca.

V Ljubljani, dne 22. decembra 1905.

Slavno uredništvo!

Že predlanskim je bil razposlal podpisani ljubljanski magistrat uredništvom vseh slovenskih časnikov vljudno prošnjo, da bi sporazumno s svojimi administracijami pošiljala po en eksemplar svojih novin za vseslovensko knjižnico na ljubljanskem magistratu.

Temu pozivu se je odzvala večina slovenskih časopisov, vendar pa ne vsi. Podpisani mestni magistrat ponavlja torej svojo prošnjo ter si dovoljuje opozoriti slavno uredništvo na svojo tedanjo okrožnico, v kateri je bil razložil pomen te vseslovenske časniške biblioteke v Ljubljani. Drugi Slovani poznajo Ljubljano kot duševno in kulturno središče vsega slovenskega naroda, zato prihajajo semkaj vsako leto razni slovanski učenjaki in žurnalisti, ki bi se radi informirali o slovenski žurnalistiki in našem javnem življenju sploh. Često se potrebujejo tudi za bibliografijo razni slovenski časniki, da jih literati pregledajo in poročajo o njih, kajti jasno je, da niti drugi slovanski učenjaki niti domači literati ne morejo obhoditi vseh tistih krajev, koder izhajajo slovenski časopisi.

Takšna vseslovenska evidenčna knjižnica je torej splošnega narodnega in literarnoznanstvenega pomena, zatorej podpisani mestni magistrat pričakuje, da njegovi želji ustrežejo vsa tista uredništva, oziroma upravništva, katera dosedaj še niso pošiljala svojih izdaj za našo vseslovensko knjižnico.

Obenem se prosi, da blagovoli cenjeno uredništvo ponatisniti ta dopis, ali vsaj podati njega vsebino v svojem časopisu.

Ivan Hribar,
župan.